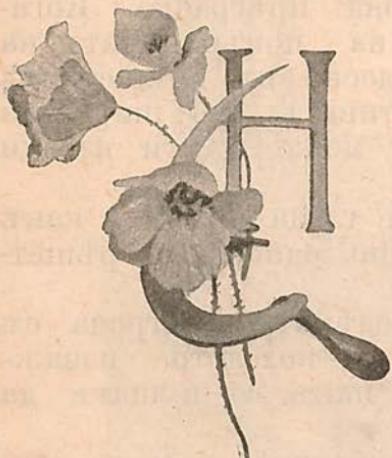

и напитѣ рибари, покрай Марица, Тунджа, Дунава и другадѣ, за да ловятъ вкусните сомове и шарани, безъ да влизатъ въ водата да се мокрятъ и настиватъ. Колко напирибари сѫ станали жертва отъ такова мокрене въ студената вода! . . .

Ежътъ сѫди мишкитѣ . . .

астѣпи мѣсецъ септемврий и бодливиятъ ежъ почна да се приготвлява за зимния си сънъ. Най-напрѣдъ си изрѣви подълбока дупка, за да се запази отъ силния зименъ студъ. Слѣдъ това почна да събира храна, за да има що да яде прѣзъ влажната есенъ, дордѣ настанатъ днитѣ на неговия дълбокъ сънъ, нарѣченъ *литаргия*.

Единъ день ежътъ излѣзе отъ дупката си и отиде въ ближната овощна градина, за да се нахрани съ узрѣли овошки. Той се настани подъ едно яблково дърво, покрито съ едри и червени яблъки. Като се нахрани добре, намисли да занесе въ дупката си нѣколко отъ тия хубави червени яблъки, за да има що да яде прѣзъ влажните дѣждовити дни.